

Jesen.

No, no, hvala Bogu pa Materi božji! To poletje, kako se je že vleklo, kakor predêno, ki ostane na motovilu! Ni ga že hotelo biti ni konca ne kraja! Kaj si mislite! Taka vročina, da bi se mi kmalu glavica spekla brez ognja. Zdaj vendar ta oblastni solnček ne bode imel vse oblasti gori na nebesu in doli na zemlji. In prav je tako! Zakaj bi tudi oblačkom in meglicam ne privoščil, da se malo znosijo nad nami poredneži. Pa še ti dolgi dnevi! Zvečer tako ob pozni uri k počitku, zjutraj pa je spet na vse zgodaj pomolil svojo debelo glavo skozi okno tisti sitni solnček in pomel s svojimi pretankimi iglicami moje zaspane oči. Prav je, da je poletje pri kraji — saj drugo leto že tako spet pride, ko ga bomo poželeli. Kako hitro se res naveličamo vsake stvari, če je še tako dobra in lepa! «Vsaka pesem je nekaj časa lepa», dejal je tisti kranjski možiček, ki je zibal Francoza. Tako so mi pravili.

Torej jesen, ti si tukaj! Oj, ti ljuba jesen, kako si prijetna! Res je, da nam opereš večkrat naše kožuhe po svojih napojenih oblakih, res je, da je vreme jeseni dostikrat jako pusto, res je, da nam voda rada nagaja, res je, da otrokom toliko kašlja napravljaš, res je, da jetične ljudi spravljaš pod zemljo, res je, da je blata po cesti, kakor prahu po leti. Pa kaj vse to, če se spomniš na prijetnosti, ki nam jih ponuja okorna jesen. I no, pa jih že naštej enkrat, katere so te prijetnosti, kaj ne da!?

Le poslušaj! Jeseni imamo novo obleko navadno, jeseni se začne spet šola, jeseni se lahko kuri na paši in krompir peče, jeseni je na polju vsega dovolj za naše mlade jezičke in želodčke. Zdaj jabolka tresemo, zdaj orehe otepamo, zdaj repo pulimo, zdaj korenje rujemo in spet doma obrezujemo. In kako dobra je bela repica za zobe. Oh, ta sladka repica — kar skomina me že zdaj. Jeseni so tudi koline na vrsti. S klobasami se ponašamo, toliko jih je: jeternih, krvavih, mesenih, riževih, kašnatih. In godlja je vsak dan na mizi, še po večkrat. Ajdovi žganci se nam smejaajo in zabela se cedi po njih, da se

jeziček kar oblizuje. Jabolka imamo zdaj pečena, zdaj kuhana. Preževce napravijo mati iz češpljevca, na peči pa se suše češplje in za pečjo orehi. Kamor pogledam, vse je polno, vse založeno.

In zunaj? Vse je rumeno. Drevje kaže orumenelo listje, fižol se baha s stročjem, debele in trde glave stojé

po zelniku, debeljača povija rmene storže, ajda se vidi po daljnem polju črna in zrnata, repa in korenje čakata človeka — vse za v usta. To, to je veselje! Kdo bi še trdil, da jeseni ni prijetno? Zato pa je meni jesen tako pri srcu, zato se je že veselim in iskreno pozdravljam. In še nečesa bi bila kmalu pozabila, kar mi je tako rekoč pred nosom. Oj ti ljuba vinska trtica! Poglejte

jo no! In v mojo košarico pogledjte! Polno sem nabrala lepega grozdja. Kako sladko je to grozdičje za moja usteca. Kako že pravi pesem?

Sladek je njen sad,
Vsak ga vživa rad —

jaz tudi. In ti, prekanjena kozica, kaj mi brbaš v mojo košarico? O, poznam te, kaj te miče? Mene tudi. Toda le pojdi in obiraj grmičevje, v moje grozde pa mi nikar ne vtikaj nosu. Gobček tvoj je res pripraven, da bi zobal, a moja usteca še bolj.

Le ostani, ljuba jesen, pri nas, dokler si tako radodarna, le ostani vsaj do Vseh svetih, da nam bodeš še prešce delila, ali pa celó do 6. grudna, da bode Miklavž dovolj imel za nas otroke in da mu ne bode treba tako daljo z nebes doli nositi za pridne otroke.

To sem poredna, kaj ne? Vse moram izklepetati, kakor klepetec na strehi. No, da me ne boste vse prehudo sodili, češ, kako sem posvetna, naj pa še to povem, da me tudi to močno veseli, ker imamo v jeseni tako lepe pobožnosti: tu imamo prelepi praznik angeljev varihov; v jeseni je največ Marijinih praznikov; če smo v spomladi ves prelepi mesec majnik Marijo čistili in prepevali šmarnične pesmi, posvečen je zdaj ves mesec oktober nebeški Kraljici, ki jo častimo s sv. rožnim vencem, in ves čas od Marijinega vnebovzvetja pa do njenega rojstva je «Marijin čas», ko Marijini bogoljubni romarji tako veselo prepevajo po cestah in cerkvah Marijino slavo, da se razlega daleč na okrog — res «čez hrib in plan». Oh, Marijine krasne pesmi tako zelo rada poslušam in pojem! — V jeseni je tudi «bira», in tu prinesejo gosp. župnik in kaplan tako lepih podobic. In pa — skoro bi bila pozabila — šola se bode tudi v kratkem pričela, spet se bom tako pridno učila, da bom podobice dobila od gospoda kateheta. Podobice imam pa tako zelo rada; saj že sama ne vem dobro, koliko jih že imam, menda samo štiri menj ko sto. Pretej jih grem spet štet. Poprej moram pa še grozdje v košarici pozobati; morda bi ga res kozica pospravila.

P. Bolinjec.

